

него правъ стоеше сега пакъ оня едъръ, съ червенъ вратъ, съ костеливи плѣщи българинъ, що на врѣмето въ Прилѣпъ, когато Църне бѣше избитъ до смъртъ отъ сарачитѣ, бѣ отишълъ съ старата Църнева майка да го прибере, та по закачката на стария върлъ турчинъ заради Църне, бѣше отговорилъ : „не ще ви е той, Църне, рая!—Тоя едъръ българинъ бѣ Георгия Лажтъ, синътъ на познатиятъ ни вече Коджа Лажо отъ с. Крѣвеникъ. Той сега съ свито сърдце дирѣше да подкани своя войвода, да бързатъ, да отърчатъ на помощъ на клѣтия му старъ татко и на цѣлото имъ бѣдно село срѣцу золумитѣ на Кючюкъ Сюлейманъ за които бѣ сварилъ да обади на юнацитѣ, като ги срѣщна отъ самъ Прилѣпъ, Дѣдо Лажовътъ ратай. Да, Георгия Лажтъ искаше да бърза, ала Църне войвода все още стоеше вцепененъ при колата съ трупа на попъ Цека. Стария свещеникъ истиваше; той я пристигнѣще живъ въ Прилѣпъ, я не; нѣмаше да прѣживѣе мжкитѣ си тоя честенъ Христовъ и народенъ служителъ! На край Спиросви вѣжди, избѣли очи и промѣлви на селянитѣ :

— Отведете, братя, бѣдния пастиръ въ Прилѣпа!

Па като се обърна къмъ юнацитѣ си, продума:

— Ей какъ гине все, що е българско! А гражданитѣ по школи ходятъ, па тамо въ България тичатъ на воля, или си тука остоятъ и кютатъ като нѣми риби! Ехъ, бре юнаци! Хай, вѣрвѣте! Нека ми само на очи да се мѣрни тоя Кючюкъ Сюлейманъ: ще си му испия кръвчицата, а по тамо нека и моитѣ мѣса орли кинатъ!

И срѣдъ тъмната нощъ юнацитѣ потѣглиха на бързъ ходъ, па се мѣркаха по чуки и уцелия като вѣрни дружни соколи.

А въ сжщото това врѣме у дома на Коджа Лажо въ Царевикъ, Кючюкъ Сюлейманъ се вече разлютваше. И ракия съ бинликъ, и пържени пилета, и баници тънко точени достави раята на своитѣ безъ Бога и безъ царя золумджие. Но Кючюкъ Сюлейманъ не забрави първото си говорене, съ което се бѣ обър-